

være forstandige, og at vi alle gerne skulde give dem vor Tilslutning. Jeg vil meget gerne give mit Bidrag i saa Henseende, og det er min Overbevisning, at om vi gjorde det, vilde vi høste Tak derfor af langt den overvejende Del af den danske Befolkning.

Ellinger: I Aaret 1905 blev der ved tredje Behandling af Finansloven vedtaget et af den daværende Forsvarsminister stillet Ændringsforslag gaaende ud paa en Bevilling af 9,000 Kr. til Ansættelse af 2 Direktører i de militære Ministerier. Forslaget blev motiveret med og fandt fra alle Sider Tilslutning paa Grund af, at der var udnævnt en civil Forsvarsminister. En saadan Minister skulde særlig have med den politiske Side af Ministerstillingen at gøre. Han kunde ikke, og ingen kunde heller med Rette forlange det af ham, have det fornødne Kendskab til den faglige Side af Ministerstillingen. Formelt maa alle Handlinger ske i Ministerens Navn, men reelt skulde Ledelsen af Ministeriets Handlinger paa det rent faglige Omraade hvile paa en saadan Direktør.

Den vedtagne Ordning har ogsaa vist sig at være fuldt tilfredsstillende i Marineministeriet i al den Tid, der er forløben siden da, og i Krigsministeriet, saa længe man der havde en saadan Direktør. Men da den først udnævnte Direktør afgik ved Døden, blev til alles Forundring og til stor — for en Del Omraader vel ubødelig — Skade Direktørposten ikke besat igen. Ministerens nærmeste Raadgiver, d. v. s. Ministeriets Leder paa det faglige Omraade, blev da en ung Kaptajn, der, f. Eks. hvad Tropheføring angaar, ikke var kommen videre end til at føre Kommando over et Kompagni. Gentagne Gange er det her i Salen blevet nævnt, hvilket Ubegribelighedens og Vilkaarlighedens System dette har haft til Følge, hvad der for øvrigt har sat sin Frugt lige op til den allerseneste Tid, og det er blevet gjort gældende, at et saadant System let fører Demoralisation med sig. Det skal jeg lade ganske ligge, det kan ikke nytte at beskæftige sig med Ting, som ere gjorte, og som vel neppe kunne rettes nu. Men mit Ønske er, at vi kunde komme til den eneste sunde og forsvarlige Ledelse, den, som den første civile Forsvarsminister i sin Tid foreslog, og som vi alle være enige om var forsvarlig, nemlig Udnævnelse af en Direktør i Krigsministeriet, saaledes som man nu har det i Marineministeriet. En saadan Direktør maa selvfølgelig være

en dygtig, anset og erfaren Officer, der allerede paa Grund af disse Egenskaber har Hærens Tillid. Er det af Betydning, at det store Folk ledes af Mænd, som have dets Tillid, gælder det ogsaa i de mindre Samfund. Det har den største Betydning, at Hærens Sager ledes af en Mand, til hvem Hæren har Tillid. Jeg tillader mig derfor at rette det Spørgsmaal til den højtærede Forsvarsminister, om man kan vente, at der i en nær Fremtid vil blive udnævnt en saadan Direktør, som der jo foreligger Gagebevilling til.

Dernæst — og det er det andet Spørgsmaal, jeg vil drage frem, og dertil skal jeg indskrænke mig — vil jeg rette en indtrængende Henstilling til den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Jeg har gjort det tidligere, men Henstillingen synes ikke at have baaret Frugt. Det er en indtrængende Henstilling om, at naar Ministeriet uddeler det Beløb, der paa Finansloven stilles til Raadighed til Uddannelse enten herhjemme eller i Udlandet af Kunstnere, det være Mænd eller Kvinder, man saa bryder radikalt overtværs med det System, vi have haft nu i en Aarrække, og som har udviklet sig, forekommer det mig, i stedse stigende Grad paa uheldig Maade. Der er nemlig ikke Spor af Mening i, at Staten giver 100 eller 150 eller 200 Kr. til en mandlig eller kvindelig Pianist, Sanger eller Violinist, eller hvad vedkommende nu er, til vedkommendes videre Uddannelse. Det kan have sin store Betydning naturligvis for mange af de spillende eller syngende Damer og Herrer, at de faa nogle Penge til videre Uddannelse, men naar det kun drejer sig om Beløb af den Størrelse, jeg her har nævnt, disse Smaabeløb, og vedkommende i øvrigt har noget Talent, vil det i de allerfleste Tilfælde være muligt at skaffe vedkommende disse Smaabeløb ad privat Vej. Skal Staten støtte Kunsten — og det bør den —, skal det ikke være til alle disse Kunstnere, om jeg saa maa kalde dem, der ere Begyndere, men det skal være til Folk, som ved halv eller hel offentlig Optræden have godtgjort deres Kvalifikationer og deres Udviklingsmuligheder. Og naar Staten giver Penge paa den Maade, skal det være med det Formaal, at Samfundet igen kan komme til at høste Nytte af den Uddannelse, hvortil der gives Penge. Men ser man efter, vil man finde, at de allerfleste af dem, der ere blevne understøttede paa den omtalte Maade af Staten, ogsaa fremtidig holde sig til Privatlivets Fred,